

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Dvořákem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2021, č. j.: OAM-857/ZA-ZA11-HA12-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2021, č. j.: OAM-857/ZA-ZA11-HA12-2020, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že na území České republiky žije X. let, žijí zde jeho nezletilé děti, ve vlasti nemá zázemí a čelí ústrkům ze strany obyvatel svého města, nebyla správně posouzena možnost udělení doplňkové ochrany, jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně by bylo porušeno jeho právo na rodinný a soukromý život zaručené čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 17 Mezinárodního paktu OSN o občanských a politických právech (dále jen „MPOPP“), judikatura Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) prošla vývojem, rozhodnutí, na která žalovaný odkazuje, jsou již překonána, právo na soukromý a rodinný život může v některých případech představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany, důležité je, zda žadatel po vycestování může získat jiný pobytový titul na území České republiky, dlouhodobý zákaz pobytu může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, žalovaný měl náležitě posoudit a zohlednit, jaké dopady bude mít odloučení žalobce od jeho nezletilých dětí na jeho rodinný život a zda existují překážky společného soužití rodiny ve Vietnamu, pro nedostatečné posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života v případě navrácení žalobce do vlasti je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Napadené rozhodnutí je zákonné, byl zjištěn skutečný stav věci, případ posuzován ve všech souvislostech, žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí, žalobce podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňuje, žalobcem uvedené skutečnosti nejsou azylově relevantní, žalobce si žádosti o mezinárodní ochranu jen snaží legalizovat pobyt z důvodů, jež náleží obecnému cizineckému právu, své otcovství k dceři přítelkyně nedoložil a není uveden ani v jejím rodném listu, žalobcovo vycestování nebude v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, celá rodina může žít společně ve Vietnamu, ohledně nezletilých dětí žijících u jeho bývalé manželky je třeba uvést, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země společného pobytu, udělit mezinárodní ochranu z důvodu dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu bude namístě jen ve výjimečných případech pramenících z mimořádných okolností, což není žalobcův případ, rodinný život založený v době nejistého pobytového statusu může být dotčen nepřiměřeně jen výjimečně, požádáno o mezinárodní ochranu bylo až poté, co žalobci reálně hrozilo vycestování z České republiky, povinnost zjistit skutkový stav tíží žalovaného jen co do důvodů, jež žadatelé o mezinárodní ochranu tvrdí ve svých žádostech, žalobcovým vycestováním čl. 8 Úmluvy porušen nebude, napadené rozhodnutí je řádně odůvodněné. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 22. 12. 2020 uvedl, že je národnosti Kinh, je schopen se dorozumět vietnamsky, je bez vyznání, není členem žádné politické strany ani skupiny, nikdy se politicky neangažoval, o politiku se nezajímá, je rozvedený, má X. děti vietnamské státní příslušnosti žijící s matkou v České republice, do České republiky přicestoval v X., jeho cestovní doklad je platný do X., o mezinárodní ochranu dosud nežádal, je zdravý a s ničím se neléčí; o mezinárodní ochranu žádá, protože by zde chtěl nadále žít a pracovat.
6. Během pohovoru vedeného dne 22. 12. 2020 žalobce dále uvedl, že do České republiky přicestoval roku X. za účelem sloučení rodiny s manželkou a X., měl vízum za účelem sloučení rodiny, vízum měl do roku 2017, roku X. se rozvedl, neprovedl změnu pobytu, když požádal o prodloužení víza, nebylo mu vyhověno, jeho bývalá manželka X., domácnost sdílí s přítelkyní, do Vietnamu se nechce vrátit, neboť tu má děti, ve vlasti byl asi 5 měsíců na návštěvě v roce X., byl pod tlakem sousedů, jelikož je rozvedený, X., ve vlasti byl X., žije v České republice už X. let, má to tady rád, zvykl si tady na život, sousedé se ve Vietnamu dívají na rozvedené divně, lidé mají řeči, psychicky to nevydržel, X., ve Vietnamu by se asi mohl přestěhovat na jiné místo, nezkoušel to, ve vlasti byl naposledy asi roku X. kvůli nemoci babičky, nechodil moc ven, byl u babičky a staral se o ni, dětem posílá každý měsíc peníze a jednou týdně je navštěvuje, ve vlasti neměl potíže se státními orgány ani neměl problémy s vycestováním ze země, možná má ještě jedno dítě, a to se současnou přítelkyní, myslí, že je jeho, i když je v rodném listu napsáno něco jiného, toto dítě je též vietnamské státní příslušnosti.
7. Ve správním spisu jsou obsaženy zprávy o zemi původu, konkrétně zpráva IOM, 2019, Údaje o zemi, Vietnam ze dne 26. 3. 2020 a Informace OAMP, Vietnam, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 1. 9. 2020.
8. Dne 25. 2. 2021 se žalobce mohl seznámit s podklady rozhodnutí. S podklady se nechtěl seznámit, uvedl, že dokládá X., jeho aktuální zdravotní stav je dobrý, od té doby, co se vrátil do České republiky, se cítí dobře, teď se neléčí s ničím, nové informace nemá, jeho přítelkyně je vietnamské státní příslušnosti a má v České republice X.; tlumočnice k doloženým materiálům sdělila, že se jedná o X.
9. Dne 2. 3. 2021 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl při jednání. Žalobce prostřednictvím svého zástupce i žalovaný setrvali na svých dosavadních tvrzeních a návrzích.
12. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že* Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

13. Podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
14. Podle ust. čl. 8 odst. 1 Úmluvy *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.*
15. Podle ust. čl. 17 odst. 1 MPOPP *nikdo nesmí být vystaven svévolnému zasahování do soukromého života, do rodiny, domova nebo korespondence ani útokům na svou čest a pověst.*
16. Žalobce v žalobě brojil výhradně jen proti posouzení ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, a to s ohledem na důvody související s jeho soukromými a rodinnými poměry. Soud připomíná, že ve věcech mezinárodní ochrany je žalovaný odpovědný za zjištění poměrů v zemi původu, žalobce byl ovšem povinen unést důkazní břemeno stran důvodů týkajících se výlučně jeho osoby (srov. rozsudek NSS 25. 7. 2005, č. j.: 5 Azs 116/2005 – 58).
17. Jde-li o žalobcovo právo na soukromý a rodinný život, nelze zcela rezignovat na otázku, zda mu v něm nebude v jeho vlasti bráněno, tj. zda odepření mezinárodní ochrany ob stojí ve světle tzv. extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy. V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j.: 9 Azs 5/2009 - 65, NSS uvedl: „*Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (...) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).“*
18. Podle názoru soudu nevyplývá ze správního spisu žádná konkrétní okolnost, kvůli níž by odepření mezinárodní ochrany žalobci porušovalo čl. 8 Úmluvy ve smyslu jeho extrateritoriálního účinku, není a priori nemožné, aby žalobce bez zásadních obtíží rozvíjel svůj soukromý a rodinný život ve vlasti. Žalobce má ve vlasti zázemí, žije tam jeho X., všichni jeho blízcí jsou pak vietnamské státní příslušnosti, přítelkyně i její dítě, jehož otcem žalobce není, s manželkou se rozvedl a vlastní děti vídá jedenkrát týdně. Jeho blízcí tudíž mohou vycestovat spolu s ním do Vietnamu a rozvíjet soukromý a rodinný život tam. Pokud by s žalobcem vycestovat nechtěli, nemůže to jít k tíži žalovaného. Ze zpráv o zemi původu nevyplývá, že by žalobci a jeho rodině byly ve vlasti stavěny objektivní překážky bránící rozvíjení rodinného a soukromého života; nejasně tvrzené ústrky soukromých osob nesvědčí o vážných komplikacích při rozvíjení privátních vztahů. Se svými dětmi žalobce navíc společnou domácnost nesdílí a jeho vztah tak není natolik intenzivní, aby neumožňoval případné časově omezené odloučení. Soud připomíná, že Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

porušením mezinárodních závazků České republiky dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu by muselo být samotné žalobcovo vycestování, což s ohledem na uvedené není žalobcův případ. Z ničeho též nevyplývají takové zásadní soukromé vazby v České republice, pro něž by žalobce nemohl vycestovat, dlouhodobost pobytu takový výjimečný důvod nepředstavuje. Totožná argumentace, která byla uplatněna pro čl. 8 Úmluvy, platí i pro namítané porušení čl. 17 odst. 1 MPOPP. Pro porovnání, v jakých relacích je třeba se pohybovat, aby mohlo dojít k naplnění důvodů ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu v kontextu práva na soukromý a rodinný život, soud odkazuje na usnesení NSS ze dne 5. 8. 2020, č. j.: 6 Azs 52/2020 – 41: „*Judikatura Nejvyššího správního soudu sice nevylučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu; vychází však konstantně z toho, že se jedná o výjimečné případy pramenící z mimořádných okolností, např. má-li cizinec manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27), nebo žije-li cizinec v České republice fakticky od narození a studuje střední školu, v zemi původu nemá žádné příbuzné a neovládá tamní jazyk (viz rozsudek ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018 – 32).*“ Okolnosti přítomné u žalobce jsou těmito výjimečným případům velice vzdálené. Žalobní námitku tudíž nelze shledat důvodnou.

19. Napadené rozhodnutí neshledal soud nepřezkoumatelným, ustanovením § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu ve vztahu k soukromému a rodinnému životu se žalovaný zabýval na s. 10. Žalovaný uvedl, že žalobcovi příbuzní jsou též vietnamské státní příslušnosti, proto mohou společně rozvíjet vzájemné vazby v zemi původu. V odůvodnění sice není explicitně zmíněno posouzení, zda situace v zemi původu návrat a rozvíjení vazeb umožňuje, avšak ze shromážděných zpráv o zemi původu je zjevná možnost usadit se ve Vietnamu a žít tam rodinným životem. Odkaz na již překonanou judikaturu NSS ohledně irelevance rodinných vazeb pro udělení mezinárodní ochrany je sice chybný, avšak odůvodnění žalovaného ve svém jádru ob stojí; zásadní okolností, proč nebyla doplňková ochrana dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu udělena, byla vietnamská státní příslušnost všech žalobcových blízkých a možnost rozvíjet soukromé a rodinné vazby ve vlasti. Důvodnou tudíž není ani uvedená žalobní námitka.
20. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2023

JUDr. Václav Kočka-Amort, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.